

De gelukssteen

‘Roef, Mo, wacht! Ik heb nog iets voor jullie!’ roept Arie na schooltijd.

‘Echt waar?’ vraag ik verbaasd. Ik ben namelijk nog lang niet jarig.

Arie knikt geheimzinnig en graait in haar rugzak. ‘Ik vertelde vanochtend toch dat ik dit weekend met mijn moeder naar Rome ben geweest?’

Mo knikt nieuwsgierig. ‘Heb je een cadeautje voor ons meegenomen?’

Arie geeft ons allebei een ansichtkaart. ‘Dit is het Colosseum, dat was het grootste theater in het Romeinse Rijk.’

Ik kijk naar de afbeelding op de kaart en zie een afgebrokkelde stenen muur. ‘Goh, interessant,’ zeg ik, maar stiekem ben ik vooral geïnteresseerd in het papieren zakje dat ze nog in haar hand houdt.

Arie kan mijn gedachten soms raden. ‘Nu ben je zeker benieuwd wat hierin zit.’ Ze scheurt het zakje open en haalt er twee stenen uit. ‘Dit is een stukje steen van het Colosseum en het brengt geluk.’ Ze pakt mijn hand en legt de steen in mijn handpalm. ‘Voor jou.’

‘Dank je,’ zeg ik blij, ook al weet ik niet precies wat ik ermee moet. Wat heb ik nou aan een steen?

‘En een voor jou.’ Arie geeft Mo de andere steen. ‘Misschien kunnen jullie een geluksstenenverzameling beginnen. Hoe meer stenen, hoe groter het geluk.’

Ik vind het leuk om dingen te verzamelen, dus ik begin meteen met zoeken. Op de hoek van de straat zie ik een afgebroken stuk stoeptegels liggen. ‘Telt dit ook?’

Arie vindt van wel.

Mo schept een handvol grind uit een grindpad en stopt dat in zijn broekzak. ‘Zo, ik heb genoeg geluk voor de rest van de dag.’

‘Dan ben ik blij dat je bij mij komt spelen,’ zeg ik. ‘Ja toch, Arie?’

We lopen verder langs de waterkant en ik struin de oever af op zoek naar nog meer geluksstenen. Opeens zie ik iets glinsteren. ‘Tellen geluksmunten ook?’ Ik peuter met mijn vinger een muntje uit het zand en houd het omhoog.

‘Natuurlijk!’ roept Arie. ‘Weet je dat er in Rome ook een heel grote fontein is die vol ligt met munten?’

‘Hoe kan dat dan?’ vraag ik.

Arie grist het muntje dat ik net heb gevonden uit mijn handen. Ze gaat met haar rug naar de Trekvaart staan en sluit haar ogen. Met haar rechterhand gooit ze het over haar linkerschouder in het water.

‘Hé, wat doe je nu?’ roep ik een beetje boos.

‘Als je een munt op deze manier in de fontein gooit, word je later rijk. Of zoiets,’ zegt Arie.

Ik weet niet of ik haar moet geloven, maar ik probeer het toch met een steen. Met een plons komt hij in het water terecht.

‘En wat gebeurt er met al dat geld in de fontein?’ wil Mo weten.

Arie haalt haar schouders op. ‘Ik denk dat die Romeinen schatrijk zijn.’

We gooien op de meest onmogelijke manieren de stenen die we net gevonden hebben in het water. Springend, liggend en met dichte ogen. Arie probeert het zelfs terwijl ze een handstand in het gras maakt.

Als we langs het schip van Helga lopen, zien we dat ze op de rand van het dek zit. In haar hand houdt ze een touw dat in het water hangt.

‘Heb je al een vis gevangen?’ roep ik naar mijn buurvrouw.

Helga schudt haar hoofd en wenkt ons. Arie en ik schuifelen over de loopplank naar haar toe en gaan naast haar op het dek zitten. Mo blijft op de oever staan. Dat hij zijn zwemdiploma heeft gehaald, betekent niet dat hij dol is op schepen. Helga trekt het touw omhoog. Aan het einde hangt geen vishaak, maar een glimmend grijs blok.

‘Dit is een supersterke magneet,’ zegt ze.

‘Hoe sterk?’ wil Mo weten.

‘Behoorlijk sterk.’ Helga wijst naar een oude barbecue die op de oever ligt. ‘Die heb ik net uit het water gevestigd. En vorig jaar waaide mijn stoel van het dek, die heb ik toen ook met deze magneet opgetakeld.’

‘En waar ben je nu naar aan het hengelen?’ vraag ik.

‘Ik heb mijn fietssleutels in het water laten vallen,’ zegt Helga met een zucht. ‘Ik moet ze snel vinden, want anders neemt de stroming ze mee en zijn ze voorgoed verdwenen.’

‘Wat bedoel je?’ vraag ik.

Helga legt uit dat de vrachtschepen die door de Trekvaart varen een enorme stroming veroorzaken. En dat dingen op de bodem verplaatst kunnen worden door die stroming. ‘Ik ben al een uur bezig, maar er blijven alleen maar verroeste spijkers, boutjes en moertjes aan de magneet plakken. En een twee-euromunt. Dat dan weer wel.’

Ik krijg opeens een waanzinnig goed idee. ‘Mag ik het eens proberen, Helga?’

Daar hoeft Helga niet over na te denken. Ze geeft het touw aan mij, wijst aan waar haar sleutels ongeveer in het water zijn gevallen en verdwijnt in de stuurhut.

Langzaam beweeg ik de magneet over de bodem van de Trekvaart. Na elke sleepbeweging haal ik het touw op en kijk ik of er iets aan kleeft. Zo zoek ik nauwkeurig het bodemoppervlak af. Na een kwartier heb ik beet. Aan de magneet plakt een sleutelbosje met daar aan een fietslampje.

‘Roef heeft ze!’ gilt Arie.

Helga komt onmiddellijk uit de stuurhut tevoorschijn. ‘Ja, dat zijn ze! Kanjer!’ Ze omhelst me en vraagt zich hardop af hoe ze me ooit kan bedanken.

‘Nou... Ik zou jouw magneet wel even willen lenen,’ zeg ik.

Arie weet precies wat ik van plan ben. ‘Ja, dan kunnen we er dit weekend mee spelen.’

Van Helga mogen we de magneet wel een week houden, als we hem maar weer terugbrengen.

‘Doen we!’ zeg ik blij terwijl ik naar Helga zwaai.

De enige die er niets van begrijpt, is Mo. ‘Wat ga je met die magneet doen?’

‘Ssst! Rijk worden,’ fluister ik als ik naast hem sta.

Arie slaat een arm om ons heen. ‘Ja! De woonbootbende wordt schatrijk, net als de Romeinen!’

We lopen weer verder en bij de loswal stoppen we.

Ik laat de magneet langzaam in het water zakken. ‘Het is hier best diep,’ zeg ik. ‘We moeten het touw wel iets langer maken om de bodem te raken.’

‘Kunnen jullie me nou eindelijk zeggen wat jullie van plan zijn?’ vraagt Mo ongeduldig.

‘We maken de fontein uit Rome na,’ zegt Arie. ‘We vertellen alle mensen die hier langs fietsen, wandelen of joggen dat als ze een muntje in de Trekvaart gooien, ze gelukkig worden.’

‘Maar we moeten het hier wel eerst even gezellig maken met wat spullen van thuis,’ zeg ik terwijl ik al onderweg ben naar onze woonboot.

‘Wat hebben we allemaal nodig?’ vraagt Arie als ze midden in onze woonkamer staat.

‘Een vloerkleed dat we op de loswal leggen als een soort rode loper.’ Ik wijs naar het kleurige gestreepte kleed dat voor de houtkachel ligt.

Mo pakt een grote plant uit de hoek van de kamer en ik grijp een klein krukje en een staande schemerlamp.

‘Nu hebben we ook nog een groot stuk karton en stiften nodig,’ zeg ik terwijl ik in de knutselkist van Ijf graai. ‘Of een plank waar we op kunnen schrijven.’

‘Wat gaan jullie doen?’ Ijf staat met haar handen in haar zij naar me te kijken.

‘Tekenen,’ zeg ik, maar ik zie dat ze me niet gelooft.

‘Mag ik mee?’ Ze kijkt op haar allerliefst naar me. ‘Alsjeblieft?’

‘Natuurlijk mag jij meedoen,’ zegt Arie. ‘Maar dan moet je wel doen wat wij zeggen.’

‘Mij helpen met de plant bijvoorbeeld,’ moppert Mo, die nog steeds niet echt in mijn briljante plan gelooft.

‘Je mag mijn poppenwagen wel lenen,’ zegt Ijf. Ze rijdt de wagen naar buiten en tilt haar knuffelkonijn zonder staart eruit. ‘Doe hier maar in,’ zegt ze vrolijk.

‘Ik ken niemand die zo lief lacht als Ijf,’ fluistert Arie tegen me als we terug naar de loswal lopen.

Daar heeft Arie gelijk in. Alle oma’s, opa’s en moeders glimlachen naar Ijf als ze voorbijloopt. Zelfs de chagrijnige kassajuffrouw bij de supermarkt lacht naar haar.

‘Weet je wat: we vertellen mensen over het wonder van de Trekvaart en dan laten we Ijf op commando lief lachen,’ zegt Arie. ‘Ik ga haar meteen vertellen dat ze een superbelangrijke rol heeft.’

Niet veel later hebben we al onze spullen uitgesteld op de kade bij de loswal. Ik heb op een oude plank de tekst *Gooi een munt in de Trekvaart en je wens komt uit* geschreven.

‘Maar dat is toch helemaal niet waar,’ zegt Mo.

‘Nou en?’ Arie heeft het tapijtje uitgerold en nog voordat Mo de kamerplant op de grond heeft gezet, komen er twee oma’s aan. ‘Wat een rare knuffel heb jij,’ zegt de oudste van de twee tegen Ijf. Ze wijst naar de kamerplant in de poppenwagen.

Ijf begint breeduit te lachen en laat haar konijn zien.

‘Wilt u een wens doen?’ vraagt Mo. ‘Dan moet u een munt in het water gooien.’

Ijf lacht nog steeds en het werkt. De oma grabbelt in haar portemonnee. ‘Zou vijftig eurocent genoeg zijn?’

We beginnen alle vier driftig te knikken en de oma is overtuigd. Ze gooit met haar ogen dicht het muntstuk in het water. Als ze verder wandelt, geeft ze Ijf een aai over haar bol. ‘Dag lief kind.’

‘Dat ging lekker,’ zegt Arie. ‘En kijk, daar komen nog een paar mensen aan.’

Er stopt een hardlooptroepje van vier mannen. Ze gaan in een kring staan en beginnen te rekken en te strekken.

‘Doe maar even mee.’ Arie geeft Ijf een duwtje in haar rug. ‘Ga er maar bij staan en vertel over het grote geheim.’

Ijf huppelt naar de groep mannen en gaat midden in de kring staan. Ik hoor haar uitleggen dat ze geld in het water moeten gooien.

‘Ik heb alleen een pinpas bij me,’ zegt er een.

Ijf bukt en kijkt me door de hardlooptroepers heen vragend aan. Ik schud mijn hoofd.

‘Nee, een pinpas kan niet,’ hoor ik haar tegen de hardloper zeggen.

Gelukkig heeft een van de andere mannen nog wat kleingeld in zijn trainingsjas zitten. Hij gooit het in de Trekvaart en wenst ons veel succes.

Aan het einde van de middag denk ik dat er genoeg geld in het water is gegooid. Mo zet de kamerplant weer in de wandelwagen en Arie sleept de rode loper achter zich aan naar de boot.

‘Laten we dit elke dag doen, dan zijn we volgende maand schatrijk,’ zegt Mo met een grote grijns.

Thuis pak ik een leeg potje waar augurken in hebben gezeten. ‘Dit is onze geldpot.’

‘En de magneet?’ vraagt Mo. ‘Waar is die?’

‘Op tafel,’ antwoord ik. ‘Ik pak een lang touw uit de gereedschapskist.’

‘Ik maak de waterfiets alvast los,’ gilt Arie opgewonden.

‘Ik ga niet in dat wiebelige ding,’ zegt Mo. ‘Ik geef wel aanwijzingen vanaf de kant.’

‘Mag ik dan mee?’ vraagt Ijf smekend.

‘Als je je zwemvest aandoet,’ hoor ik mijn moeder vanuit haar werkkamer roepen.

Niet veel later trappen Arie en ik naar de loswal waar Mo ons al staat op te wachten. ‘Hier moet je ergens zoeken.’ Uitgelaten springt hij op de kade op en neer.

Voorzichtig laat ik het touw zakken en als ik merk

dat de magneet de bodem raakt, sleep ik het touw heen en weer.

‘Zit er al iets aan?’ vraagt Arie nieuwsgierig.

Ik haal het touw in en we hebben meteen een goede vangst. Meerdere muntstukken trek ik van de magneet af.

‘Geef maar hier,’ zegt Ijf, ‘dan stop ik ze in de pot.’

Langzaam laat ik de magneet weer zakken en zorgvuldig zoeken we de hele bodem voor de loswal af. Elke hengelbeurt blijft er wel iets aan de magneet kleven.

Na een uur trappen we terug naar de woonboot. We wassen alle munten af, gooien ze op het vloerkleed en gaan er in een kring omheen zitten. Ik ben ontzettend benieuwd hoeveel geld we hebben verdiend.

Een voor een tellen we de munten. Het is samen zes euro en vijftien cent.

‘Dat kunnen we precies delen door drie,’ rekt Mo vliegensvlug uit.

‘En ik dan?’ zegt Ijf. ‘Ik wil ook geld.’

‘Maar Ijf, jij spaart nergens voor,’ probeer ik voorzichtig. ‘Jij hebt helemaal geen geld nodig.’

‘Heb jij eigenlijk wel een spaarpot?’ vraagt Arie. ‘Vast niet.’

‘O, dat is echt vals,’ brult Ijf stampvoetend. ‘Zeker omdat ik de kleinste ben, hè?’

‘Geld is niet alles, Ijf,’ zegt Mo. ‘Geluk is veel belangrijker.’

Ik krijg opeens nóg een heel goed idee. ‘Weet je, Ijf, als ik jou nou de gelukssteen geef die ik net van Arie

heb gekregen, ben je dan tevreden?' Ik haal de steen uit mijn broekzak en geef hem aan mijn zusje. Ik zie dat ze twijfelt.

Mo legt zijn steen ook voor de voeten van Ijf. 'En dan mag je die van mij ook hebben.'

'Oké,' zegt Ijf. Teverden huppelt ze weg met de twee geluksstenen in haar handen.

'Ha! Daar trapte ze mooi in,' zegt Mo als hij zeker weet dat ze ons niet meer hoort.

Ik lach. 'Kleine zusjes kun je heel goed voor de gek houden. Die stenen brengen natuurlijk nooit écht geluk.'

De volgende dag ben ik net samen met Mo en Arie op weg naar de loswal voor ons volgende geldproject, als ik Ijf hoor schreeuwen.

'Roef, Roef, kijk eens wat ik heb gevonden?' Ijf zit achter op de fiets bij mijn moeder en houdt iets in haar hand. Ze stapt af en rent naar me toe. 'Die stenen zijn echt super!' zegt ze opgetogen. 'Ik vond zomaar een briefje van tien op straat!'